

Megjelenik minden vasárnap és csütörtökön.

Szerkesztőség és kiadó-hivatal:

Szabó Albert könyvnyomdájában Kézdi-Vásárhelytől, hova úgy a lap beltartalmi részét illető közlemények, mint az előfizetések, hirdetések, nyilvtéri cikkek stb. intézendők.

Nyilvtéri cikkek soronként 10 kr-ért közöltnék.

SZÉKELYFÖLD

Politikai, közgazdasági, társadalmi és szépirodalmi hírlap.

Előfizetési árak:

Egy évre . . . 6 frt — kr.
Fél évre . . . 3 frt — kr.
Negyed évre . . . 1 frt 50 kr.
Külföldre 1 évre 8 frt — kr.
Egyes szám ára 6 kr.

Hirdetések díja:

minden egyhasábos garmond-sorért vagy annak térfogatáért 4 krajczár.
Ezenkívül minden beiktatásnál 30 krajczár bélyeg-díj fizetendő.

Felhívás előfizetésre.

A „Székelyföld“ című politikai, közgazdasági, társadalmi és szépirodalmi, hetenként 2-szer megjelenő hírlapra a következő árakkal előfizetést nyitunk:

Egy évre . . . 6 frt — kr.
Fél évre . . . 3 frt — kr.
Negyed évre . . . 1 frt 50 kr.
Külföldre egy évre . . . 8 frt — kr.

Előfizetési pénzek bármely időben elfogadtnak.

Lapunk azon előfizetőit, kik előfizetéseikkel még hátralékban vannak, tisztelettel kérjük azoknak beküldésére.

Kérjük egyúttal t. előfizetőinket, szíveskedjenek előfizetéseiket minél előbb megújítani, hogy lapunk szétküldésében zavar ne forduljon elő.

A „Székelyföld“ kiadó-hivatala.

Vallás-erkölcs az ipariskolában.

Kézdi-Vásárhely, 1888. okt. 6.

(F.) Élénken foglalkozik a sajtó egy mindnyájunkat közelebbről érdeklő tétellel, mi egyenesen az ipariskolai oktatást irányozza. Azzal kezdi, mikép lehetne az iparos növendékek nevelését a jövőre nézve hasznosan, gyakorlati ügyességgel és módszeres elvek nyomán eszközölni, úgy, hogy ez jövőben jóllétet teremtsen, jelenben pedig az iránta való érdeklődést általánosítsa, és a mi fő, hova-tovább nagyobb tért foglaljon mindenütt.

E hozzászólás oléggé okszerű nemcsak azért, mert az ügyet helyesen fogták fel, ha-

nem azért is, mivel megérthetővé tudja tenni a jó nevelés előnyeit s ezzel kapcsolatban az életben szükséges ama gyakorlati előkészületet, minek elérhetése — fájdalom — a jelenlegi rendszer mellett kevés reményre jogosít, mert hiszen kívánni sem lehet, hogy egy 16 — 20 év körül járó iparos növendéknek, ki haladott korához képest még nagyobb iskolákat is végzett, a kicsinyek, majdnem a kezdettel küzködők közé való állítása helyes legyen.

Nem mondom, hogy ezen indoklatlan beosztás minden helyen tartja magát, de a hol így van, végtelen baj. Kiöli az a növendékből a nemes versenyt, s a helyett, hogy józanul gondolkodó lelkét élénkítene, kivetköteti életelveihez illő komolyságából, alkalmat és időt enged a léleknek fantasztikus csapongásokra.

Igy igen könnyen megtörténik aztán, hogy ez a tanulásához szükséges beható, fürkésző figyelmet deminuálja. Lehet-e aztán bámulni, ha az ilyenből öntetszelgő lesz, ha korán elhitteti önmagával, hogy ő már mindent tud, neki alig van már többre szüksége?

Itt van a nagy tévedés, mi idővel tudakossággá növi ki magát.

Szóval, az érintett alapon nincs meg a fokozatos előhaladás, mert egyik része a növendékseregnek folytonos ismétlésre kényszerítettik. Ennek a következménye aztán az, hogy a tárgy elveszti érdekességét s nem jutnak érvényre ama paedagogiai elvek, melyeknek sajtóképp a helyes nevelés színormértékét kellene képezniök. Pedig elismert dolog, hogy iparunk lendülete az újabb nemzedék ügyes nevelése- és képzéséhez van kötve.

Hasonló objektivitással szól több tekintély az ipariskolai takarékpénztárak mielőbbi általánosítása ügyében. Mondanom sem kell, hogy ez hatásaiban igen üdvös, mert míg egyfelől a könnyelműségre vezető pazar költségeket megakadályozza, másrészt az erkölcsi értéket nagyban emeli.

Nem lehet tagadni, hogy a felhozott két dolog iparosaink nevelésügyének rendszere-sebb, célhozvezetőbb előmozdítását irányozza, hogy a majd céljához ért ifjúságot értelmi tulajdonokra, takarékosagra való hajlam, nemesbült erkölcs mellett olyan színvonalra emeljék, minőt nálunk rendeltetésénél fogva minden iparosnak elfoglalnia kell.

Nem czélunk ez alkalommal e tárgy bővebb fejtegetésébe bocsátkozni, mert meg vagyunk győződve arról, hogy ennek helyességére maga az ügy fontossága rávezet mindenkit; egyedül az iránt emelünk szót, a mi helybeli ipariskolai nevelésünk hiányát illeti s a mi nélkül teljes nem lehet ez soha.

Kérdés: mi képezi itt a hiányt? A vallás-erkölcsi oktatás.

Alig van pedig pálya, hol nagyobb szükség volna erre, mint éppen a nép zömében, melynek egy tekintélyes részét ma iparosaink nagy száma képviseli. Gondolható-e tehát, hogy ez osztály itt exceptiót képezhet akkor, midőn minden erőből óvni kellene, nehogy lassanként levetkőzze őseinek erkölcsit? Mert hiszen bátran kimondhatjuk, hogy e nélkül sem a kiváló munka, sem a takarékbetét nem boldogít. Tapasztalás bizonyítja, hogy nem elég csak a szoros értelemben vett praescriptiók szerint, de szükséges úgy nevelni a gyermeket, hogy jellemük az által jó

A „Székelyföld“ tárczája.

A kapitoliumi Venus története.

(Angolból.)

ELSŐ FEJEZET.

(Szinhely: egy művész műterme Rómában.)

— Oh, György, mennyire szeretlek!
— Isten áldja meg hü szívedet, Mari, én tudom azt, de atyád miért oly hajlíthatatlan és kegyetlen?
— György! ő csak javunkat akarja, de a művészet az ő szemében bolondság; ő csak fűszerárúhoz ért. Azt gondolja, hogy melletted csak éhezni fogok.

— Átkozott legyen az ő bölcsessége — fensőbb ihlettség nyomai látszanak rajta. — A helyett, hogy szobrász vagyok, kinek nincs mit ennie, miért nem vagyok inkább pénzteremtő kufár!

— Ne csüggedj, drága Györgyöm, eloszlik majd minden előítélete, mihelyt első ötvenezer dollárod össze —

— Ötvenezer ördög! Gyermek, még szobám bérével is tartozom!

MÁSODIK FEJEZET.

(Szinhely: magánlakás Rómában.)

— Uram! fölösleges itt minden további beszéd. Személye ellen semmi kifogásom. De leányomat nem adhatom oly emberhez, ki legfőlebb szerelmet, művészetet és éhséget nyújthat neki; más egyebet, azt hiszem, csakugyan nem adhat.

— Uram, szegény vagyok, bevallom. De hát a

dicsőség semmi? Arkansasi Belami Foodle hírneves barátom azt mondja, hogy az Amerikát ábrázoló újabb szobrom kiváló műremek és ebből következtetve szentül hiszi, hogy nevem egykor még igen híressé lesz.

— Bolond beszéd! Ért is az arkansasi számar valamit! A dicsőség semmi; márvány madár-ijesztőjének piacci ára, a pénzösszeg, mit érte zsebre rak, az a földolog, a többi mind semmi; szívvárványszin, mely eltűnik, mihelyt az eső elállt, vagy mihelyt a nap felleg mögé jutott. Félesztendőre van szüksége, míg kifaragja, és alig kap érte száz dollárt. Tessék kiszámítani, hány napig eszik abból a száz dollárból és hány napig fog koplalni. Éhsége győzi-e tovább vagy dicsősége? Nem, uram! Mutasson nekem ötvenezer dollárt és megkaphatja lányomat; máskülönböben vegyen el más valakit, nem bánom, akár a legszebbik ördögöt. Hiszen ha maga olyan híres ember, azt a pár dollárt a földből is előteremtheti; én félévi időt adok magának, azalatt a kívánt összeg együtt lehet. Jó reggelt, uram!

— Oh, jaj nekem!

HARMADIK FEJEZET.

(Szinhely: a műterem.)

— Oh, John, ifjúságom barátja, gyermekkorom játszótársa, gondolataim egyetlen megértője! én az emberek legboldogtalanabbika vagyok!

— Ostoba vagy te!

— Semmim sem maradt, a mit szerethetnék, csak szegény szobrom; és nézd, hideg márvány-

arczán nyoma sem látszik irántam érzett rokonszenvének és részvétének; oly szép és oly szivtelen!

— Buta vagy!

— Oh, John!

— Ah, bolondság! Nem mondtad, hogy félévi idő van arra, hogy a pénzt összehozd?

— John, ne gunyolj lelki kinjaim közepette! Ha hatszáz évig lenne is időm, mi hasznom belőle? Mihez kezdhet a szegény, szerencsétlen ember, kinek sem neve, sem vagyona, kinek sem embere, sem jó barátja?

— Bolond! Gyáva! Hájfaj! Félévi idő, hogy a pénzt összeremtsd — öt hónap is elég lesz.

— Elment talán az eszed?

— Félév! . . . több idő, mint a mennyi kellene. Csak bízd rám a dolgot. Előteremttem én a pénzt.

— Mit akarsz azzal mondani, John? Hogy az ördögbe tudnál számomra ily óriási összeget szerezni?

— Rám bízod-e a dolgot minden beavatkozás nélkül részéről? Szabad rendelkezési jogot adsz-e nekem minden tekintetben? Megesküszöl-e, hogy mindennek aláveted magadat, a mit én teszek? Megígéred-e előzetesen is, hogy tetteimet helybenhagyod?

— Szédülök . . . el vagyok kábulva . . . de esküszöm.

John elővette a kalapácsot és az Amerika orrát vigyázatosan leverte. Még egyszer fölemelte a gyilkos eszközt és annak két uja hullott a földre . . . ujra, és a fül egy része porrá törött . . . még

irányt nyerjen, hogy becsületes, szorgalmas és erkölcsi tulajdonokkal bíró emberekké váljanak.

Főlöszleg hosszasan szólni ezekről, tekintettel ama szerencsétlen mindennapi-ságra, mely lépten-nyomon tárgyunk igazságát illusztrálja.

És miért van ez így?

Azért, mert haldokolnak a tiszta erkölcsök, nevetség tárgya a polgári erény, a hazaszeretetet önzés, az áldozatkészséget önhaszonlesés váltotta fel. A lelkiismeret szavának nincs többé tekintélye s e miatt az emberi akaratot függetlenül befolyásolja a szenvedély.

Ki tagadhatná, hogy ily körülmények között égető szükség ösztönöz arra, hogy kezünkbe ragadjuk a vallás-erkölcs fegyverét s megmenteni törekedjünk az egyéni, családi és társadalmi életet? Mert különösen ma ijeszítő alakban mutatkoznak a bajok.

A sziv műveletlenségéről s a devalvált erkölcsökről különben sok szomorú eset beszél a hírlapok újdonsági rovatában.

Hány szerencsétlen embertársunk van, ki rajongva fut a csalékek után s gondtalanul tud az élet élvezet elmerülni!

Hol van itt az erkölcsi érték s annak áldásos hatása?

Mert hiszen nagymérvű a baj, általános a súlyedés.

Az egyházi és világi törvények kijátszása, kevésbé vétele, a könnyelműség, a szülők és hatósági közegek iránti tiszteletlenség napirinden vannak, s ezeknek megakadályozása kívánja, hogy az erkölcsök nemesítésével ne szakítsunk, hanem ez az iparostanulói pályán folytattassék tovább. Mert hogy lehetne az helyes, hogy azoknak vallásos nevelése akkor szakittassék meg, midőn az élet nehézségei és küzdelmei közt égető szükség van ily vezérfényre?

Ismert dolog, hogy az ember a 15—20-ik év között ábrándos, könnyelműségre hajlandó kort él, mely időben jeles hitoktatónak is kiváló munkásságot ad a pajzán szenvedélyek fékezése és legyőzése.

Ha pedig e nélkül áll a nemesülésre hivatott sziv: a szép iránt közönyös s legtöbbször kételkedő lesz, mihez elég egy lépés a családi és társadalmi rendet felforgatni.

E szomorú közállapotok nem fognak változni mindaddig, míg a lelkiismeret szava

jogerőre nem emelkedik, míg az erkölcs kellő intézmények mellett megillető helyét el nem foglalja.

Ez okból felette szükségesnek mutatkozik a vallás erkölcs oktatása az ipariskolákban, bármely szemüvegen nézők is azt S miért lenne kivétel ez alól épen az iparos, ki ép oly hű és hasznavehető, ép oly adófizető és jogokkal bíró polgár, mint akárki más? Egy jóra való iparos, ki hivatásának tudatában van, több hasznót hoz a társadalomnak és hazának, mint egy irodát kerülő hivatalnok, proletárrá vált pernelküli ügyvéd, vagy mint egy nem eléggé készült rossz tanár; s ha már e kaszt élvezzi a jótétemények sokaságát, ha a nagy társadalomnak és hazának annyi gondot okoz: miért ne gravitálhatnának az iparosok is a megérdemelt figyelem után?

Az eleminél tágabb, meggyőzőbb ismeret, az erkölcsök nemesedése ép oly szükséges az iparosoknak, mint azoknak, kik emelkedetebbel helyek, a zöld asztalok mellől hivatvák szolgálni a hazát.

Abból tehát, hogy a közös jóllétet emelni törekvő figyelem az iparos-osztályra irányult, abból, hogy nemes intencióját több helyen tettleg is meg tudta mutatni: mi következik?

Az, hogy városunk se legyen e tekintetben kivétel s a jó ügy érdekében tegyen eleget a közkíváncsolomnak. Erősen hisszük, hogy ha a nagyobb városokkal nem is, de pl. Nagy-Enyed, Nyírbátor, Szilágy-Somlyóval stb. versenytérre léphetünk mindig (e helyeken kintinően megy az iparostanoncok oktatása) annál is inkább, mivel nálunk ezáltal egyike a legégetőbb szükségeknek nyerne kielégítést.

Ohajtandó azért, hogy Kézdi-Vásárhely város iparos-növendékei minden felekezetről részéről vallás-erkölcsi oktatásban részesüljenek. Hogy ezáltal az iskola jótékony hatása kiegészítést nyer, hogy hatásaikban a realis tárgyakból merített ismeretek maradandókká és gyümölcsözőkké váljanak: bővebb bizonyításra nem szorul.

Ha ez átgondolt ohajtás teljesülni fog, előre láthatólag egyike lesz a városi hatóság, az ipartestületek s az intézet igen érdemes igazgatója legelévülhetlenebb intézkedéseinek azok között, miket a közjóllét és boldogulhatóság érdekében tettek. Ez alapon aztán elérhető lesz, hogy a mit a fegyelem eszközölni oly szegény, azt a vallás-erkölcs egy jóra való hitoktató által sine afflictione a hajlamok

jóra való irányítása, a lélek nemesedése által megteremti.

SZEMLE.

Vilmos császár Bécsben. Vilmos császár megérkezése okt. 3-án valóságos örömmünnetet teremtett Bécsben, mely mindenütt a legőszi több alakban és módon nyilatkozik. Azon barátságos viszony, mely monarchiánk és Németország között fenn áll, legszebben nyilatkozik most, midőn a két állam uralkodója barátságos találkozót adott egymásnak. A város gyönyörűen fel volt díszítve, a házak szőnyegek és zászlókkal valósággal el voltak árasztva. A nép folytonosan nagy tömegekben hullámzott azon utcákon, hol a menetnek el kellett vonulnia. Szóval Bécs városa azt a képet mutatta, a mit mutatnia kellett a német császár megérkezésekor. Nyolcz órától kezdve egymásután hajtottak a Mariahiifenstrassen keresztül az udvari fogatok, melyeken a királyi család tagjai és kíséreteik mentek az indóházhoz. Kilencz órakor az udvar a fejedelmileg díszített indóházban együtt volt. A külön vonat beérkezésekor a zenekar a porosz nemzeti himnust játszta. Vilmos császár az osztrák-magyar ezredesi egyenruhában jelent meg a salon kocsi ajtajában s levett csakóval sietett ő felsége felé. A két uralkodó megölelte s háromszor megcsókolta egymást. A trónörökös szintén megölelte. A bemutatások után megtörtént a bevonulás a Burgba. Az utcákon a ropant sokaság lelkes „hoch” kiáltásokkal üdvözölte a két uralkodót. Vilmos császárt a Burgban a közös, a magyar és az osztrák miniszterek és a legfőbb udvari méltóságok hódolatteljesen üdvözölték. — Bismarck Herbert gróf látogatást tett Kálnoky gróf külügyminiszternél és Szögyény osztályfőnökénél.

Másnap Vilmos császár Kálnoky grófot és Tisza miniszterelnököt félőrai magánkihallgatáson fogadta. Délután négy órakor családi ebéd volt, az uralkodóhoz összes tagjainak és a Coburg és Reuss hercegpároknak részvételével. Br. Orczy miniszter és Szögyényi osztályfőnök meglátogatták Bismarck Herbert grófot. Este hangverseny tartott a Burg lovagtermében, fényes sikerrel. Vilmos császár többeket megszólításával tüntetett ki és sokáig társalgott kivált Andrássy Gyula gróffal. A földszített városban számos magyar zászló van kitűzve. A német császár Kálnoky külügyminiszternek a fekete-sasrendet adományozta, a gyémánt ékítménnyel; Tisza Kálmánnak a fekete sasrendet, Szögyénynek a vörös sasrendet a gyémánt ékítménnyel adományozta.

A csütörtöki diszebednél az egész teremben hallható hangon, néma csend közepette, királyunk a következőket mondá: „Belső örömmnek és köszönetemnek adok kifejezést, hogy szerencsés vagyok ő felségét, Vilmos császárt, körünkben üdvözölhetni. A szívélyes, hű, felbonthatatlan barátság és szövetség érzelmével, mely minket népeink javára egyesít, iszom császári vendégünk egészségére. A mindenható vezesse őt azon pályán,

egyszer, és a lábujjainak nagy része elcsönkult, darabokra törött... Végre még egy ütés, és a balláb, a térdtől lefelé, romhalmaz alakjában hevert a földön.

John feltette kalapját és elment.

György harmincz másodperczig mereven nézett a rettentően eltorzított vázra, aztán földre rogyott és gőresős rángatózásokban gurult a szobán keresztül.

John csakhamar kocsiával tért vissza, abba bele-tette a művészt megtört szívvél és a szobrot szét-tört lábaival és aztán csöndesen, vidám dalt dudolva, elhajtattat. A művészt letette lakása előtt, s a szoborral tovább hajtattat és a Via Lurinalison eltűnt vele.

NEGYEDIK FEJEZET.

(Színhely: a műterem.)

— A félév ma két óraker letelik! Oh, e kin! Életem meg van semmisítve. Szeretném, ha halva lennék. Tegnap nem vacsoráltam. Ma nem reggeliztem. Nem merek étterembe lépni. Hogy éhes vagyok-e? ne is említsd. Czipépszem agyonkinoz, szabóm hozzáír számlámhoz, gazdám haláláig üldöz. Szerencsétlen vagyok. John az azon rettentő nap óta nem láttam.

— Mari édesen mosolyog felém, a midőn a föntön találkozunk, de keményszívű vén apja durva hangon parancsolja neki, hogy más oldalra nézzem...

— Nos, ki kopog itt az ajtón?

— Ki üldöz ismét?

— Fogadni mernék, hogy a czipész, az a gazember. Bujj be!

— Ah! szerencse és áldás kísérje nagyságodat utain... Az Uristen üdvöt és boldogságot árasztson feléje! Elhoztam a nagyságos urnak az új csizmát... Ah, ne is beszéljen fizetésről! Nem sietős, épenséggel nem sietős. Büszke leszek rá, ha a nagyságos ur továbbra is megtisztel megrendeléseivel... Ajánlom magamat kegyeibe!

— Maga hozza a csizmát.

— Pénzt nem kér!

— Meghajtja magát, a midőn távozik; bókol úgy, hogy a királynak is kizelegetne vele!

— Továbbra is elvárja, ohajtja megrendeléseimet...

— A világ készül felfordulni? Minden... bujj be!

— Bocsánat, Signor, de elhoztam az új öltözetet.

— Bujj be!

— Ezer bocsánatot kérek, nagyságos ur, hogy zavarni bátorkodom! De az első emeleten berendeztem nagyságodnak azt a szép lakást — e nyorult fészek nem illik egy...

— Bujj be!

— Eljöttem tudomására hozni, hogy hitele bankunknál, mely rövid idővel ezelőtt némileg megzavartatott, ismét helyreállott, és így, ha oly kegyes akarna lenni, hogy hazánk...

— Bujj be!

— Nemes gyermekem, ő a tied! Ebben a pillanatban itt lesz. Vedd el, vedd feleségül. Szeresd... Légy boldog!... Isten áldjon meg mindkettőtök! Hípp, hípp, hur...

— Bujj be!

— Oh, György, egyetlen édes Györgyöm, meg vagyunk mentve!

— Oh, Mari, egyetlen édes Marim, meg vagyunk mentve... De esküszöm minderre, a mi szent, nem tudom, miért és mi módon!

ÖTÖDIK FEJEZET.

(Színhely: római kávéház.)

Amerikai urak csoportjában az egyik olvas, illetve az „Il Slanguanja di Roma” című hetilapból fordítja a következőket:

— Nagyszerű, csodálatos felfedezés!

— Félévvél ezelőtt Signor John Smitthe, egy év óta Rómában lakó amerikai uri ember, jelentékeny földdarabot vett a campagnában, melynek tulajdonosa Borghese hercegnő valami vagyont birtokolt rokona. A földdarab a Scipio család sirboltja mögött terjed el.

Smitthe ur elment a közokiratok miniszteréhez és a földdarabot egy szegény amerikai, Georg Arnold nevű művészre íratta, azzal indokolván ez eljárását, hogy ezáltal némileg kárpótolni akarja azon vagyoni veszteséget, melyet ő jóval ezelőtt signor Arnold tulajdonában okozott; kinyilatkoztatta továbbá, hogy az érintett telket saját költségén akarja rendbeszedetni, hogy signor Arnold még inkább kárpótolva legyen.

Négy héttel ezelőtt, midőn a telken valami ásatást vittek véghez, signor Smitthe kiásta a legbámulatosabb antik szobrot, mely hajdan Róma műkincseit szaporította.

melyre fiatal erővel, férfias bölcsességgel és elhatározással lépett. Ő felsége, a német császár, porosz király, a felséges császárné és királyné s a királyi ház éljenek! Miután az élénk, "hoch" kiáltások elhangzottak, Vilmos kezdetben kevésbé érthető, később azonban emelkedett hangon a következő felköszöntőt mondta: „Császári és királyi felségednek kegyteljes szavaiért megthotott szívvel mondom benső köszönetet. Különösen örvendek, hogy ezt felséged nevenapján tehetem. Nem mint idegen jöttem ide, hanem felséged kegye által már évek óta kitüntette, istenben boldogult nagyatyám uralmában szent hagyományát teljesítem. Kipróbált és törhetetlen barátság érzelmével emelem poharamat és iszom mélyen tisztelt szövetséges társamért. Ő felsége Ausztria császára, Magyarország királyja éljen!” Eme szavakat követő lelkes, "hoch!" kiáltások után, mielőtt még a jelenlevők leültek volna, a király újból szót emelt a következő felköszöntőben: „Engedje meg felséged, hogy poharamat emeljem felséged hadseregére, minden katonai erőnyek fénylő példányára. Porosz és német bajtársaink éljenek!” Vilmos erőteljes hangon következőkben válaszolt: „Iszom az osztrák-magyar hadsereg egészségére. Bajtársaink, az osztrák-magyar hadsereg éljen!! Még egyszer éljen! és harmadszor is éljen!” A „hoch” kiáltások, különösen a jelenlevő német vendégek részéről igen élénkek és tartósak voltak. Miután az asztaltársaság ismét helyet foglalt, az ebéd tovább folyt. $\frac{1}{4}$ óraorak az ebéd véget ért s az összes jelenlevők a kis redoute terembe vonultak vissza, hol egy óránál tovább tartó cercle volt.

Háromszékmegye közigazgatási bizottságának okt. havi üléséből.

Elnök Potsa József főispán a gyűlést megnyitván, Szentiványi Miklós főjegyző alispán távollétében a közigazgatási állapotáról tett jelentése olvastatott, mely szerint a közigazgatás menete szeptember hónapban rendes volt.

A központba ígátóra érkezett 1029 drb. Egy éves utlevél kiadatott 138 drb, 15 napos utazási igazolvány kiadatott 294 drb.

A megyei pénztár megvizsgáltatván, rendben találtatott.

Tüzészet a beérkezett jelentések szerint 10 volt, melyek közül 7 gyujtogatás, 2 gondatlanság és 1 ismeretlen okból származottnak jelezetett.

Séra Tamás árvaszéki elnök jelentése szerint augusztus végén az árvák létszáma volt 9780 személy, szeptemberben gyámság alá jött 10, összesen 9790; ebből felszabadult teljkorúság által 3, nagykorúsítás által 12, férjhezmenetel által 2, halálozás által 1, együtt 18.

A háromszékmegyei összesített gyámpénztárnak augusztus hónapra áthozott készpénze volt 9744 frt 68 kr; ehhez letétetett árváknak 5943 frt 05 kr, bevétel kamatokból 1396 frt 76 kr, visszafizetett tőkékből 505 frt, takarékp. betéttőkékből 4000 frt, együtt 11844 frt 81 kr, összes bevétel

volt 21589 frt 49 kr; ebből kiadatott árváknak 17234 frt 86 kr, kikölesönöztetett 600 frt, együtt 17834 frt 86 kr, melyet a bevételből levonva, 3754 frt 63 kr készpénz jött át október hóra.

A gyámpénztár véletlen vizsgálatát számvevő közreműködése mellett szeptember 28-án teljesítette árvaszéki elnök, a mikor számvevő által előlegesen tartott rovacsolás után összeszámitott értékek a következőkben találtattak meg: Készpénz ideiglenes letéti pénztárban 556 frt 25 kr, összesített gyámpénztárban 3666 frt 84 kr, együtt 4223 frt 09 kr. Okmány összesített gyámpénztárban 282917 frt 09 kr, gyámpénztári tartalékalapban 23885 frt 27 kr, állandó letéti pénztárban 8978 frt 92 $\frac{1}{2}$ kr; együtt 315781 frt 28 $\frac{1}{2}$ kr.

Babarczy Ferencz kir. adófelügyelő jelentése szerint f. é. szeptember hónapban egyenes adóban befolyt 50450 frt, hadmentességi díjban 2102 frt, vagyis előbbiben 2334 frttal, utóbbiban 309 frttal kevesebb, mint az előző év hasonló hónapban; összehasonlítva azonban a folyó évi január-szeptemberi befizetést a múlt évivel, egyenes adóban 7910 frttal kedvezőbb, hadmentességi díjban 6 frttal kedvezőtlenebb az eredmény.

Solliom Miklós kir. ügyész jelentése szerint a kézdivásárhelyi kir. törvényszéki, valamint a megye területén levő kir. járásbírósi fogházakban, a nagyajtai kir. járásbírósi kivételével, honnan az adatok nem érkeztek be, szeptember hó utolsó napján le volt tartóztatva összesen 78 elítélt és 22 vizsgálati fogoly, együtt 100 egyén, köztük 91 férfi, 9 nő.

Időközben megfordult még az említett fogházban 64 egyén.

Bűnvádi jelentés beérkezett összesen 56, ebből 1 szándékos emberölés, 2 halált okozott súlyos testi sértés és 4 gyujtogatás büntette miatt.

Dr. Antal Mihály megyei főorvos jelentése szerint az általános közegészségi állapot e hónapban kielégítő volt, a múlt hónapban fenforgott viszonyokhoz hasonlítva feltűnő változás nem történt.

A vérhas, hasi hagymáz, váltóház, hökhurut és torokgyik szörványosan mutatkozott.

Az állategészségi állapot a múlt havéhoz hasonlóan kielégítő volt. Takonykór előfordult egy esetben.

A közig. erd. bizottság ülésén Nagy Gyula kir. erdőfelügyelő, ki hatheti szabadságidejét e napon elintézendő fontosabb ügyek végett megszakítva, személyesen részt vett az ülésen, előadta többek között az állami kezelésbe vett erdők szervezése tárgyában kelt miniszteri leiratot s annak alapján és annak megfelelő értelemben teendő felterjesztést; továbbá Al-Csernátón község kérelmét, mely szerint a „Rét oldal” nevű tölgyerdőnek egyszerre leendő levágása kéretik, de a melyet a bizottság erdőrendészeti szempontból nem pártolhatott s tehát visszadni határozott.

Az elintéztet folyó ügyek közül megemlíti a következőket:

Az alsóernátoni róm. kath. templom és paplak építési alapja, 1250 frtnak kamata után 25 frt 80 krban megállapított tőkekamatadó ellen beadott felebbeztet kir. adófelügyelő elutasított és az

adó kivételét fentartandónak ajánlotta, mivel az 1875. évi 22. t.-cz. 2. §-ában említett kivételek közé az ily alapot nem lehet sorozni és mivel azon körülmény, hogy ezen alap után illeték-egyenértéket kell fizetni, adómentességet nem vonhat maga után. Ugyanezen egyháznak lelkes javadalmasására fordított 4819 frt 05 kr tőképenze kamatja után 83 frtban megállapított tőkekamatadót is adófelügyelő fentartandónak ajánlja; mert azon jövedelem sem tudományos, sem pedig közoktatási célra nem fordítatik és így ugy az említett törvényozikk, mint a m. kir. pénzügyi közgazgatási bizottságnak 1886. évi 8958. számú elvi jelentőségű döntvénye szerint ezen alap jövedelmét a tőkekamat-adó alól elvenni nem lehet.

Künle József kir. tanácsos indítványozza a javaslatelvetést, mivel nem tartja lelkiismeretével megegyeztetetűnek ezen jótékony alapítványok kamatainak adó alá vonását. Molnár Józsiás különösen a nem nagyon kedvező állapotban levő templom érdekében pártolja Künle indítványát. A kérdés szavazására bocsátatván, Künle József indítványa nagy szótöbbséggel elfogadtatott, kir. adófelügyelő pedig ezen határozat ellen felebbeztet jelentett be.

Ambrus Albert szeszhaszonbérlo a bérletet több községnek felmondotta, de a községek a felmondást nem fogadták el; Ambrus által azon községi határozatok ellen beadott felebbezések illetékes elintézés végett a törvényhatósági közgyűléshez tetettek át.

Kézdi-Vásárhely városára kimért 1010 frt 68 kr járadékadó elleni felebbezésének a közig. bizottság helyet adott volt és a város jövedelmének járadékadó alól mentességét különösen azon okból mondotta ki, hogy a város az annak alapjául szolgáló jövedelmét állami törvényhatósági és községi közigazgatás közvetítésére hivatott tisztviselők fizetésére fordítja. Kir. adófelügyelő felebbezésének a pénzügyi közigazgatási bíróság helyet adott, a bizottság határozata feloldása mellett a járadékadót 1010 frt 68 kr összegben állapította meg; mert a város közönsége azon jövedelmét még Zsigmond királytól nyert privilegiuma alapján magánjogi viszonyból kifolyólag élvezze és így járadékadót köteles utána fizetni.

Baróth községének erdőőri szakiskola felállításáért beadott kérese pártolólaj terjesztetett föl a miniszteriumhoz; a felterjesztésben följegyzetett, hogy Baróthon azon cél is el lesz érve, hogy az erdőőrök magyarul mind megtanuljanak; a vármegye kész anyagi támogatásra is és hajlandó a növendékeknek benlakást is létesíteni.

A zabolai iskolaszék választása tiszt. Zomora Dániel felebbezésére különösen azon okból is megsemmisítendő volt, hogy a tagok egy része felkiáltás és más része pedig titkos szavazás után választatott meg.

Nyujtói Varga András körjegyzői vizsgára bocsátatott.

Szives kérelem.

Boldogult Molnár Aladár, hazánkban az első szeretetház megalapítója, honfui büszkeséggel

Nagyszerű női alak, és habár az évszázadok pora és piszokja fedé is, elragadó szépségét még sem nézheti senki sem, hogy egész lényét át és át ne járja.

Az orr, ballába a térdtől lefelé, egyik füle, jobblába ujjai, kezének két ujjja letörött, eltűnt ugyan, de egyebekben a nemes alak elég épen maradt meg.

A kormány azonnal karhatalommal vette birtokába a szobrot, műbirákból, régiségbuvárokból és az egyház hercegi bibornokaiból bizottságot állított össze, hogy e mű értékét az becsülje meg és állapítsa meg az összeget, melylyel a telek tulajdonosa kárpótolandó.

Az egész ügyet tegnap estig a legmélyebb titok leple fedé.

Azalatt a bizottság zárt ajtók mögött ült együtt és tanácskozott.

Tegnap este egyhanglul lett eldöntve, hogy a szobor Venus szobra és Krisztus születése előtti harmadik századból, valami ismeretlen, de lángelméjű művésztl származik.

A bizottság a szobrot a legkifogástalanabb műremeknek mondotta, melyről a világnak valaha tudomása volt.

Éjfél felé tartatott az utolsó ülés, melyen megállapított, hogy a Venus tiz millió franknyi rendkívüli összeget ér!

Mintán a mai törvények és szokások értelmében a kormány a tulajdonosa mindazon remek műveknek, melyek a Campagnaban találtattak, így Arnold urnak csak öt millió frankot kell fizetni,

hogy a szép szobor állandó birtokában maradjon.

Ma reggel a Capitoliumba hozzák a Venust, hogy ott maradjon, délben pedig a bizottság signor Arnoldnál teendi tiszteletét, hogy átadja neki ő szentsége által kiállított, az állampénztárra szóló és öt millió frankot érő utalványt.

Hallgatók kara: Ez nagy szerencse! Soha nem hallott szerencse!

Egy hang: Uraim, én azt ajánlom, alapítsunk azonnal egy amerikai részvénytársulatot, mely az itteni piacon telkeket vásároljon és szobrokat ásson. Összeköttetései a newyorki Wallstreetban lesznek, hogy a részvények tőzsdészerűleg nőjjenek és csökkenjenek értékükben.

Mindnyájan: Elfogadjuk!

HATODIK FEJEZET.

(Szinhely: a római capitolium.)

— Édes Mari, ez az egész világ leghíresebb szobra. Ez a legnagyobb capitoliumi Venus, kiről már annyit hallottál. Itt áll apró fogatkozásaival együtt, a mint azokat a legismertebb római művészek „restauráltak”... azaz kifoltozták; és már csak azon pusztá tény is, hogy ily nemes remek műszerény kifoltozását eszközölhették, nevéket híressé teszi, mig csak a világ világ lesz. Mily különösnek tűnik fel előttem e hely! Azon napon, midőn tiz boldog esztendővel ezelőtt utoljára itt állottam, nem voltam gazdag ember; én Istenem! egy fillért sem mondhattam a magaménak. És mégis nekem is sok munkámba került,

mig Róma tulajdonosává lehetett e nagyszerű, antik remek műnek, mely egyetlen a maga nemében az egész világon... A nagy tiszteletnek örvendő, a híres capitoliumi Venus! És mily összegre becsülik! Tiz millió frank!

— Igen, annyit ér most!

— És... oh, édes György! mily isteni szépségű is!

— Oh, igen... de semmi sem ahhoz képest, a mi azelőtt volt, mig John Smithe el nem törte lábát és le nem verte orrát. A találekony, a fénkölt szellemű, a nemes Smithe! boldogságunk megalapítója!... Hallgass csak! Tudod, hogy mit jelent e nehéz lélekzet? Mari, a piczinek számárhurujta van. Hát sohasem fogod megtanulni, hogy a gyermekekre jobban kell ügyelni?!

Befejezés.

A capitoliumi Venus még mindig ott áll a római capitoliumon és még mindig a legeragadóbb, leghíresebb antik remek mű, melylyel a világ dicsekedhetik. De ha valaha abban a szerencsében részesültök, hogy előtte állhattok és reá tekintve ti is a megszábotott kéjmármorban usztok, eredetének ez igazi és titkos története ne zavarja érzelmeiteket... És ha majd a megkövesedett óriásról olvastok, kit Syrakus mellett New-York államban vagy bárhol másutt ástak ki, bölcsességeket el ne áruljátok... És ha Barnum, ki ott elásta, óriás összegért kínálja nektek, meg ne vegyétek. Küldjétek azt az embert Rómába!

mondá szegény sorssal küzködő árvaházáról, hogy: „A mi legbiztosabb tőkénk nem pénztárunk s nem könyveink, hanem a hazai közönség élő részvéte s a művelt ember szeretete. E tőke kamatai nem zárkozhatnak el előlünk mindaddig, míg azokat intézetünk megérdemli. Ettől félni annyi volna, mint a magyar nemzet humanitásában kételkedni.”

Találhatnánk-e méltóbb és igazabb felhívást megyénk áldozatkész közönségéhez most, midőn az 1888. év őszén ismét jóságukhoz folyamodunk s kérjük, hogy Isten áldásából részesüljenek azokat is, kik a társadalomban még mint tehetetlen árvák önhibájukon kívül színlődnek s nemes szívű emberbarátok kegyeiből és segédelmével hasznos és munkás emberré növekedhetnek fel?

Bizonyára nem. Oh, ne tekintse tehát senki az árvánkat nyújtott segélyt sárba dobottak, mert a szentírás szavai szerint Jézus maga mondta: „Valaki egy ilyen gyermek gondját felveszi az én nevemben: nekem veszi fel gondomat.” Isten látja a nemes cselekedeteket és ő a lélek tisztasága szerint megjutalmazza. Szent vallásunk törvényeit követjük tehát, midőn a megye közönségét felekezeti és nemzetiségi különbség nélkül a megyei alispáni hivatal folyó évi 9576. számú engedélye alapján termény és más segély nyújtására tiszteletteljük.

Az adományok értéke kétszeres beccsel bir reánk, ha azt szívesen adják.

Nincs okunk kételkedni sem a mélyen tisztelt községi előljáróságok, sem a nagytiszteletű lelkesi hivatalok sokszor tapasztalt kegyes jóságában, s így teljes reménnyel vagyunk, hogy ügyünknek hivatott apostolai, pártfogói leendnek.

A befolyt adományok hálából és ellenőrzési szempontból hirteligen nyugtáztatni fognak.

Küldötteinket e megye számos községébe a megküldött előleges értesítés szerint a napokban elindítjuk s őket becces figyelmükbe keresztényi szeretettel ajánljuk.

A háromszékmegyei „Erzsébet” árvaleány-nevelő intézet kezelő bizottsága.

Levelezés.

Válasz „Egy katolikus szülő”-nek.

E becces lap 80-ik számában „Egy katolikus szülő” siralmasan panaszkodik, hogy „nincsen a ki a gyermekeknek vallástant tanítson a kézdivásárhelyi községi fiúiskolában! Dehogyan nincs! hát én ki vagyok és mi vagyok? Van a ki, de nincs a kiket tanítson. Tudom én azt nagyon jól, hogy mint segédlelkész, kötelességem a vallástant tanítás, és ebből ez ideig egy hajszálát sem engedtem és ezután sem fogok engedni; hogy fel nem megyek a községi iskolába, azzal nem tartozom. Vigasztalódjék az „Egy katolikus szülő”, mihiylest gyermeke le fog jönni a róm. kath. főelemi iskola helyiségébe, azonnal megkezdem a vallástant. Hogy pedig ezen állítása: „nincsen a ki a gyermekeknek vallástant tanítson”, nem igaz; tanukkal tudom bizonyítani, hogy azon időben, mely a községi iskola jórabeosztása alkalmával a vallástant tanítására szenteltetett, a róm. kath. főelemi iskola helyiségében várakoztam; tehát volt a ki, de nem volt a kiket tanítson. Ha azt akarja az „Egy katolikus szülő”, hogy tanítsa, intézkedjék, hogy a községi iskolába járó róm. kath. gyermekek jöjjenek hozzám a róm. kath. főelemi iskola helyiségébe.

Kiss Gyula,
róm. kath. s-lelkész.

Különfélék.

— Október 6. Az Aradon 1849. október 6-án kivégzett 13 hős emlékére az idén is gyász-ünnepélyt rendezett a Rikán belőli honvéd-egylet. Szombaton, a gyászos nap évfordulóján, a kantai róm. kath. templomban gyász-istenisztelet tartott a hazáért meghalt 13 vértanu lelki üdvéért. Az ünnepélyen megjelent nagyszámú férfi- és női közönség zsufolásig megtöltötte a templomot. Ott volt a Rikán belőli honvéd-egylet testületileg, élénk derék elnökével: K. Horváth Ignác 48-as honvéd-husár alezredessel; a városi tanács tisztí karából ott láttuk Szöcs József polgármestert; jelen volt Benkő Sándor, városunk országgyűlési képviselője is. A helybeli községi fiú- és leány-

iskola növendékei — élőkön tanítóikkal — szintén részt vettek a megható ünnepélyen. A misét Ribianszky Guidó házfőnök végezte Bartha Á. ozsdolai énekvezér közreműködésével. Délben Kreniczky Károly vendéglőjében közeled volt, melyen többen igen szép, hazafias pohárköszöntőket mondtak.

— Esküvő. Elekes Tivadar szentkatolnai föld-birtokos s lapunk munkatársa folyó hó 3-án tartá esküvőjét aicsernátoni Bernáld Klára urhölgygel. Szerencsét és boldogságot kívánunk e házassághoz!

— Az erdélyi ev. ref. egyházkerületi közgyűlés utolsó napján a költségvetést tárgyalta. A bevételek 14,847 forintban, a kiadások 14,729 forintban állapították meg. A jövő évi gyűlést Kolozsvárra tartják. Végül Lészay gondnok és Szász Domokos püspök fatásos zárbeszédet tartottak, mire a közgyűlés véget ért.

— Rétyi Antos László, a széles körben ismert előkelő székely nemes családnak egyik derék tagja hunyt el szept. 30-án Bácsban. A boldogult tevékeny munkás életet élt s honfitársainak, mint egy virágzó kereskedő-üzlet tulajdonosa, nagy szolgáltatásokat tett az üzleti összeköttetések megszerzése által. Főként az erdélyrészi s a székely kereskedők buzgó és önzetlen támaszukat vesztették el benne. Kora ifjúságától fogva a becsületes munka embere volt. Alig 18 éves korában 1843-ban mar a nagy Széchenyi által alapított „Budai magyar fonógyár” üzletvezetője volt s neve az 1848-iki harcias időkben ismeretes lett: a honvédség számára ő szállította a ruházati és felszerelési szükségleteket. Mikor Windischgrätz 1848. okt. havában a gyárat lefoglaltatta, az összes gyári személyzettel együtt ő is kérésre alá jutott s csak nagy nehezen menekülhetett a zaklatások elől. A forradalom után 5 évig volt Konstantinápolyban, honnan előbb hazajött rétyi birtokára, később pedig Bácsban telepedett meg, hogy ott kereskedő honfitársainak széles összeköttetése által szolgáltatásokat tehessen. Becsületessége és áldozatkész jó szíve általánosan ismeretes volt s őszinte részvét fogadja a derék székely nemes halála hírére. Minden betegség előjelei nélkül hirtelen halt meg, úgy szólva néhány pillanat alatt, szept. 30-án, szívszelhűdésben. Legyen áldott emlékezte. Haláláról a család a következő gyászjelentést adta ki.

»Antos József és neje sz. Zehentmayer Károlina, gyermekei József és Károly, Antos János és neje sz. báró Radák Kata, gyermekei Klára férj. gróf Bethlen Gergelyné, István, János, Adám, Béla, Anna és Mariska, Imecs Domokos, gyermekei Ilona és Béla, Potsa Zsuzsa, Janka férj. Imreh Albertné, Bertha férj. Gábor Péterné, Mária, Anna férj. Vajna Dénesné és Ferenc szomorodott szívvel tudatják szeretett testvérük, sógoruk, illetőleg nagybátyjuk S-rétyi Antos László-nak élete 64-ik évében folyó évi szeptember 30-án szélhűdés következtében történt elhunytát. A megboldogultnak hült tetemei, lakásáról, Lipót-város „Weintrauben” utcza 19. sz. a. október 2-án d. u. 2¹/₂ órákor fognak a helyi hitv. szertartás szerint örök nyugalomra elhelyeztetni. Bécs, 1888. okt. 1-én.

— Hol rejlik a szerencse? Mindenütt, csak fel kell találni. Szöcs Károly kézdivásárhelyi kereskedő például az erdők egy igénytelen növényében találta fel. A mig Csikmegyében lakott, egy pásztor tanította meg arra a kincset érő tudományra, hogy miképpen kelljen a rákot, ezt a gyógyíthatlannak ismert betegséget gyógyítani. A becces gyógyszerert egy egyszerű növény nyújtja, minő az erdőkben bővön terem. Szöcs Károly küldött mustrát egy hirneves bécsi orvosnak, ki azzal több betegnél kísérletet tett és pedig oly fényes eredménnyel, hogy a napokban lejött az orvos maga is, hogy az új orvosság készítését titkát Szöcsötől megvásárolja. Így beszéltek ezt általában Kézdivásárhelyen, de hogy mennyi igaz belőle, azt a jövő fogja megmutatni.

— Esküvő. Gyergyóditrói Bajkó Gyula föld-birtokos folyó hó 1-én tartotta esküvőjét Cseh Vilma kisasszonnyal Csik-Szentmártonban. Szerencsét kívánunk frigyükhöz!

— Bankett. Gyergyó-Ditróban dr. Mezey Géza ünnepélyes fogadtatása alkalmából mintegy 40 terítéket számláló díszvacsora rendeztetett M. P. vendéglőjében, melyen részt vettek a tanítótestület, az előljáróság és Ditró község előkelő férfiai. Az estély kiemelkedőbb részeit képezték a fogadtatás és a szép pohárköszöntők. Mint levelezőnk írja, az első pohárköszöntőt Fülöp István, a község derék jegyzője, mondotta az új orvosra; utána Szathmáry János gyógyszerártáros emelt poharat a tanítói karért. Csinos pohárköszöntőket mondtak még Takó János plebános és Józsa Sándor vezértanító. A bankett hajnalban ért véget.

— Curiozum. Mind ez óráig ugy e megyében, mint országszerte az a hit élt, hogy Kézdi-Vásárhelyt a sok gyár és sűrű építkezés miatt tühetlen rossz levegő van. Hiában hivatkoztunk ama sok piros pozsgás erőteljes alakra, melyeket hirdhet rossz levegőnk felnevelt: a mi egyszer nagy orvosi tekintélyek által ki lett mondva, azon nem lehetett változtatni. Most aztán kezd a dolog más szint öltetni. Egy Seps-Szentgyörgyön lakó urhölgynek két gyermeke macacs köhögésbe esett, min a leggondosabb orvosi gyógykezelés sem tudott segíteni. A dolog vége az lett, hogy a két szenvedő gyermeknek a kézdivásárhelyi levegő lett ajánlva, mint egyedüli biztos gyógyszer. Az urhölgy fel is jött Kézdi-Vásárhelyre s a gyermekek egészen jobban vannak. Ezzel természetesen le lett pipálva az eddigi elmélet s a mi oly ártatlannul és oly sokat szenvedett levegőnk egyszerre gyógyszer rangra emeltetett. Mi ezzel sem büszkék, sem szűkkeblűek nem lettünk, s Istentől adott drága levegőnk a legszívesebben felajánljuk a köhögő sepsiszentgyörgyiek üdülésére:

Felelős szerkesztő és kiadó-tulajdonos:
Ifj. Dobay János.

Sz. 2254. tkkv.

1888.

Árverési hirdetményi kivonat.

A kovásznai kir. járásbíróság mint telek-könyvi hatóság közhírré teszi, hogy Szakács Gyárfás kézdivásárhelyi lakos végrehajtónak Szakács Ferencz gelenczei végrehajtásán szenedő elleni 3 ftt 60 kr hátrálék költség-követelés és járuléka iránti végrehajtási ügyében a kovásznai kir. járásbíróság területén lévő Gelencze községben fekvő, a gelenczei 414. sz. tjkvben 1769., 1827., 1828., 1950., 2484., 2669., 2670., 2721., 3833—3835., 3837., 5734., 5826., 6265., 6266., 6339., 6726., 6727., 7036₁, 7795₁, 7798., 8806., 8807. hr. sz. alatt felvett ingatlanokra az árverést 446 forintban ezennel megállapított kikiáltási áron elrendelte, és hogy a fennebb megjelölt ingatlanok az 1888. évi december hó 7-ik napján délelőtti 9 órákor Gelencze község házában megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alól is eladatni fognak.

Árverezni szándékozók tartoznak az ingatlanok becsárának 10%-át készpénzben vagy az 1881. évi XL. t.-cz. 42. §. jelzett árfolyammal számított és az 1881. évi november 1-én 3333. sz. a. kelt igazságügyminiszteri rendelet 8. §. kijelölt óvadékképesértékpapirban a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881. évi 60. t.-cz. 170. §-a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

Kelt Kovásznán, 1888. évi szept. hó 7-ik napján.

A kovásznai kir. járásbíróság mint telek-könyvi hatóság.

Dobay János,
kir. járásbíró.

Ad. 428. és 429. ár.
ex 1888.

Árverési hirdetmény.

Kézdi-Vásárhely város árszvéke ezennel közhírré teszi, hogy kiskoru Turóczy Ilka, Vilma, Mária, Ida és Róának a kézdivásárhely-kantai 75. sz. tjkvben A + 1879. hr. sz. a. bejegyezve levő bolthelyiségek 1888. év december hava 15-ik napján d. e. 10 órákor a helyszínen a legtöbbet ígérőnek készpénz lefizetése mellett örök áron el fog adatni; kikiáltási ár 1800 ftt; bánatpénz ennek 10%-a.

Miről vásárolni szándékozók ezennel értesítenek azon kijelentéssel, hogy az árverési feltételeket az árszvéknél a rendes hivatalos órák alatt bármikor megtekinthetik.

Kézdi-Vásárhely város árszvékének 1888. október 1-én tartott üléseből.

Szöcs József,
ár.-sz. elnök.

Nyomatott Szabó Albernél Kézdi-Vásárhelyt,